

La „diverse“

de Sidonia Drăgușanu

...Ajunsesem la capitolul „diverse“, adică, spre sfârșitul ședinței. (În afară de mine nu mai era nimeni.) Depășisem momentul dramatic al criticii (îmi adresasem cele mai stinjenitoare întrebări, în sine acuzatoare) și pe cel foarte emoționant al autocriticii, încheiat cum se cuvine, cu câteva smerite angajamente, printre care și acela de a-mi clădi prin mijloace proprii, un mic și rentabil teatru personal. Ideea, autorul dramatic și teatrul său, sau câți autori, tot atâtea teatre, a fost imediat preluată la capitolul diverse, iscînd discuții, multe discuții și toate bineînțelese, pe cît de vii, pe atît de creatoare, și toate, consemnate în stenograma pe care o am în față.

Citesc: „Un teatru personal, onorată asistență, nu înseamnă — ar fi regretabil, ar fi de-a dreptul penibil să se înțeleagă greșit — un teatru în care autorul dramatic, director în același timp, să-și joace în exclusivitate propriile sale piese. În exclusivitate *nu*, dar de predilecție *da*, ceea ce este cu totul altceva. Rog pe tovarășa stenodactilografă să scrie cu majuscule următoarea frază: Pe bună dreptate, cu predilecție, propriile sale piese! Pentru că — urmează două puncte — cine poate avea mai mult discernămint și mai multă obiectivitate decît directorul teatrului personal, în aprecierea propriilor sale piese personale?! Cine, vă întreb?”

Notează, te rog tovarășă, stenodactilografă, că propunerea n-a întîmpinat nici o

obiecție. A, pardon! Văd că cineva cere cuvîntul! Vorbește tovarășe, vorbește, spune tot ce ai de spus, că doar de-aia ne-am adunat aici, să discutăm liber, să facem și niște propuneri, să luăm și niște hotărîri, nu? — Să ne străduim cu toții, nu? Să ducem dramaturgia noastră mai departe, cît mai departe! Bun, va să zică, dumneata tovarășe, zici că...

— Da — am zis — dar dacă doriți eu pot să-mi retrag propunerea, care de fapt nu era chiar o propunere, era, ca să mă exprim așa, mai mult o sugestie, mai exact spus o aluzie și anume că, ar fi foarte indicat ca directorul teatrului personal să fie sprijinit în munca sa de un secretariat literar, *tot personal* — nu cred că mai este cazul să adaug!

Notează, te rog, tovarășă stenodactilografă, că secretariatului *literar personal*, al *teatrului personal*, nu în exclusivitate, dar cu prioritate, *da*, îi revine sarcina de a citi piesele de teatru ale directorului său personal, de a aviza favorabil asupra lor, în scris și oral, înainte de a le fi citit! Punct. Ba nu, șterge, te rog, punctul și adaugă, te rog: holul blocului în care locuiesc (bulevardul Magheru) este sala ideală pentru micul meu teatru personal. Toți cei care nu vor găsi un bilet în plus la cinematograful Patria, vor fi fericiți să le ofer eu unul în minus, la micul meu teatru personal. Mi-am asigurat succesul, nu mai am nici o grijă — putem trece acum la alte diverse subiecte. Mă înscriu la cuvînt.”